

OVERLEDEN: Jan Lolles Bos, Matroos van het S.S. Wilhelmine en Maria, oud 17 jaren. — Charlotte Johanna, dochter van Silvia Maria Elisabeth Scharwoud, oud 1 jaar en 5 maanden. — John James Duncan, oud 62 jaren. — Hugh James Mair, oud 28 jaren. — Wilhelmina Elisabeth Offerman, oud 30 jaren. — Nicolaas Somveen, oud 51 jaren. — Payman Zeldenrust, oud . . jaren. — Johanna Margaretha Labadie, dochter van Carolina Elisabeth Labadie, oud 1 jaar. — Hendrik Christoffel Esser, oud 39 jaren. — Henriette Tollenaresse van Casper, oud 53 jaren, 4 maanden en 7 dagen. — Blanka d'Avilaar, oud 53 jaren. — Jacobus Constantijn Scholsborg, oud 41 jaren. — Johanna Carolina Wilhelmina, dochter van Jan Bronwer en Maria Elisabeth Axon, oud 4 jaren en 3 maanden. — Mathijs John, oud 51 jaren. — Josephina Gerhardina Brugs, dochter van Jacoba Mietje Scholsborg, oud 2 jaren. — Louis Slotenmaker, oud 33 jaren en 5 maanden. — Christiaan Adolf Rickers, zoon van Johanna van Bebé van Auka, oud 3 jaren en 5 maanden. — Rebecca Rachel, dochtertje van Isant Nahir Mesquita en Rebecca Contino, oud 9 maanden. — Johanna Georgina van Suijlen, oud 52 jaren. — Johan Constant Frederik, zoon van Christina Johanna Coudova, oud 10 maanden. — Adrianna Floortje Barendsdoon, oud 22 jaren.

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Venduameester A. SALOMONS.
DONDERDAG, den 5 April 1858.

- 1.) De GROND en GEBOUWEN der Plantaadje
Oude Belruue c. a., gelegen in boven Com-
mune. f. 5,500. — Erven J. J. F. DE FRÉDÉRICI JR.
- 2.) De GROND en GEBOUWEN der Plantaadje
Klein Belruue c. a., gelegen in beneden Com-
mune. f. 5,640. — ALEXANDER LIONS.

MINGELINGEN.

De Tooverblik, of het kwaad Oog.

1. Het betooiven van menighen en vee op de menigvuldigste wijzen was, nog niet zeer lang ge-
de en, bijna in geheel Europa het privilegie van
te uitgebreid heksengeld. Men weet, hoe lang
t duurde, eer geestelijke en wereldlijke schrijvers
bich geschaamd hebben, sprookjes van toovenaars
en heksen te verhalen; en hoe spoedig men zich
wedrom geheel ernstig tot dit onaanvaardbaar veld
van verdichtselen genegen gevoelde. Menigeen zal,
onder het leen van de navolgende voorbeelden van
het nog te desen bestaande duister hunsloof in
Duitsland, zich wils te hinnen te brengen, dat zich
in 1814 niet gewan ten minste op den van dierge-
lijke vooroordeelen opopen.

In de Oostelijke gewesten en vooral in Deirgah bestaat nog op den huidige dag algemeen het ge-
loof aan lieven, de gaven bezittende, om anderen
door het ontkeezien te behooren. Het gemeene
volk schrijft aan de eigenaars, de toeverblij, of
het kwaad oog gekaeten, bij voorafwaring een mag-
tigen invloed toe. Degene, wien zoodanigen blik
getroffen heeft, valt in dwang, wordt ziek en
sterft binnen weinige dagen aan de toing. Als
het, zoo verhaalt een Fransch reiziger, de Dal-
matie Noordest had, twee slachtoffers van den zoo-
verblij, de heer, van het geloof parten.

In het dal kwam eerst een jong meisje door een
boer aangesproken die naar naar den weg vroegde.
zij riep hem aan „geeft een guld en valt zinneloos
ter surde. De vermoedende outragt. Is bevond mij
in de nabijheid en gelyende aanvankelijk, dat hij

het meisje vermoord had; ik liep derhalve met mijnen leidsman naar haar toe. Het arme kind kwam evenwel al spoedig weder tot zich zelve en verhaalde ons, dat de man, die haar hart aangesproken, met den tooverblik behebt was en haar betooverd had. Zij bad ons, het haar bij een priester te gaan, die haar onderscheiden reliquiën deed kussen en haar een papier, waarop eenige vreemde woorden geschreven stonden en dat in zijde gewikkeld was, om den hals hing. Het meisje stelde zich nu weer gerust en was binnen twee uren volkomen hersteld.

Eene andere reis zag ik in het dorp Poghoschiemy een jongman van 25 jaar, op het onverwachtst verbleeken, en van schrik voor een zeer bejaard man; die hem aantrof, op den grond nedervallen, men zeide mij, dat deze jongman van natuur vatbaar ware door den tooverblik aangedaan te worden; maar dat het schuld van den oude geenszins ware; dat hij de gave van betoovering door den blik van de natuur verkregen had, ja dat het hemselfen zeer leed deed, dat schrikkelijk vermogen te bezitten. Ik wilde de zaak aan mij zelven beproeven, sprak dezen man aan en verzocht hem mij een tijdlang stijf aan te zien; doch hij weigerde zulks te doen, en mijne bede scheen hem zoodanig te bedroeven, dat ik mij genoopt zag er van af te zien. Het voorkomen van dien man was schrikbarend en zijne oogen waren zeer groot en uitpuilend. Doorgaans sloeg hij dezelve neder, doch had hij ze bij vergissing eens op iemand gerigt, dan was het hem — naar men mij verhaalde — onmogelijk ze eerder weer naar elders te rigten, alvorens zijn slagtoffer ter aarde lag. Oude vrouwen verhaalden mij ook van personen, die twee appels in een en hetzelfde oog hadden, en derhalve het meest te vrezen waren. Er zijn verscheiden midde-len, zich tegen den kwaden blik seker te stellen, doch bijna alse worden voor ontoereikend gehouden. Soms tijds ook doet een pistoolschot in de lucht de gevaarlijke betoovering te niet, en het wordt van de Morlaken verhaald, dat zij een nog krachtiger behoedmiddel hadden gebezigd, doordien zij 'de pistool tegen den gewaanden toovenaar zelveu rigtten.

„Een ander, in alle Oostelijke gewesten verspreid bijgehoort ik haar naam, dat men, iemand of iets buitengewoon prijzende, het voorwerp des lofs in zeker opzigt betooveren kan. Dit is niet ieders gave, en kan ook niet altijd naar verkiezing worden uitgeoefend. Niemand voorzeker is door Dalmatie of Bosnie gereisd, die niet eenmaal in hetzelfde geval als ik zou hebben bevonden. Ik was in het dorp een klein zeer lief kind, vaak het huis in het gras zitten spelen. Ik lieftede het zelve en maakte der na hij mijne moeder mijn compliment over haar lief kindje. Zij scheen intusschen alles behalve zich gevleid te achten door mijne beleefdheid, maar verzocht mij zeer ernstiglijk, het kind op het voorhoofd te spuwen. Toenmaals nog onbewust zijnde, dat dit een middel is om de door woorden bewerkte betoovering schadeloos te maken, weigerde ik stellig aan dit verzoek, waarover ik mijne bevreesding te kennen gaf, te voldoen. De moeder riep haren man te hulp en noodigde hem uit, mij met de pistool in de hand, te dwingen zulks te doen; doch mijn leidsman, een jong mensch, kwam dit voor, door mij te zeggen: „Mijn lieve heer, ik heb u altijd goed en vriendelijk gehoord, waarom toch weigert gij dan, eene betoovering, die gij ik ben er van overtuigd, buiten willen en weten, bewerkt hebt, te niet te doen?" Nu was ik omtrent de stijfhoofdigheid der moeder ingelicht, en haastte mij, haren wensch te vervullen.

Merkwaardige ontdekking van eenen gepleegden moord.

Voer omtrent vijftien jaren woonde te Rijsel, in een huis in de straat des Arts, hetwelk in eene zijstraat nog eenen uitgang had, een rchttingwaartlig-
ond heer, genaamt MONSIEUR, die met eene vood-
dienstmaagd alhier woonst het einde zijner dagen
afwachtede. Vier handwerksteden, die wisten, dat
hij aansienlijke schatten bezat, voorzagen het plan
hem te bestelen. Op sekken morgen om zeven
kwamen drie van hen aanbellel, terwijl de vood-
in de straat de nacht lield. De dienstmaagd opende
de deur. „De heer MONSIEUR is te huis,” zegt een
van de drie. „ik moet hem spreken,” en sloot
hierop binnen. De dienstmaagd, die hier over ver-
baasd stant, en den tijd niet had gehad hem te
antwoorden, volgt haren verwijt zij hem vraagt, wat
hij van haren heer begeert, en bemerkt niet, dat
zij door nog twee personen wordt gevolgd. De eerste

bereikt de kamier van den heer BONNIER en opent de
 deur; de grijsaard zit in eenen leuningstoel; dezelve
 eerste werkmans treft zijn voorhoofd met een werk-
 tuig, hier *écopé hardie* genaamd; de hersenen van
 den ongelukkigen spatten tegen den wand, hij
 valt terstond neer, ter zelfder tijd wordt de dienst-
 maagd ter aarde geworpen en toen haar heer af-
 gemaakt is, ondergaat zij hetzelfde lot. De moorde-
 naars maken zich nu meester van het weinige, het-
 welk zij vinden, doch zij kunnen eene som van tien
 duizend francs, die zij wisten, dat BONNIER eerst
 voor korten tijd ontvangen had, en waarop zij staat
 gemaakt hadden, niet vinden. Zij verlaten de plaats
 waar zij den moord gepleegd hebben en gaan par-
 titjes kopen bij een' spekslager, in de St. Pieters-
 straat, waar zij de *écopé hardie* vergeten, waarmee
 zij hunne misdaad volbragt hadden, eindelijk gaan
 zij op de wallen gerust hunnen maaltijd zitten hou-
 den en hunnen bloedigen oogst verdeelen. Niette-
 genstaande de scherpste nasporingen, gelukt het de
 justitie niet de moordenaars op het spoor te komen
 en na verloop van zeven of acht jaren had men alle
 hoop opgegeven dezelve te ontdekken. Op beke-
 ren tijd vraagt een galeiboef te Toulon, om de vergun-
 ning, eene groote misdaad te openbaren, indien men
 hem de gunst wil laten genieten, die de wet aan de
 aanbrengrers toestaat. Zijn verzoek wordt hem
 ingewilligd. — Hij verhaalt wie de moord aan den
 heer BONNIER gepleegd hebben. — Was hij een der
 zelve? — Neen. — Hoe weet hij het dan? — Zie
 hier zijne redenen van wetenschap. Zijn medgezel
 in de schande en in het ongeluk, hij, die gedurende
 den dag met hem aan dezelfde keten gekluisterd is,
 had in een onbedacht oogenblik tegen hem gezegd,
 dat, indien de justitie geweten had, al, wat hij
 had uitgevoerd, hij niet tot dwangarbeid (hij was
 om diefstal daartoe veroordeeld) zou zijn verwezen,
 maar zijn hoofd wel onder de guillotine zou heb-
 ben moeten bukken. De aanbrengrer, zoo listig als
 trouwloos, had toen getracht de misdaad te ont-
 decken, waarom hij den dood verdiend had. De
 ander die zich thans over dezen moord niet meer
 bekommerde, had hem zelfs behagen in 'geschept, al
 de bijzonderheden van den moord van BONNIER
 en zijner dienstmaagd te verhalen, die de aanbren-
 ger volmaakt onthouden had; hij gaf zelfs zoo ver
 van het huis op te geven, waar men de *écopé hardie*
 had laten liggen. En werkelijk vond men dit werk-
 tuig bij den aangewezen spekslager, waar het sedert
 zeven jaren gekind had om het noodige brand-
 hout voor het huuselijk gebruik te maken. De
 mededigt en de aanbrengrer werden uit het ge-
 te Toulon naar anderliks naar Douai vervoerd,
 waar de moordenaar in den beginne de misdaad
 loochende, maar door de kracht der bewijzen over-
 wponen, eindelijk alles bekende, en zijne medeplig-
 tigen noemde, die mede gevat zijnde, weldra hunne
 hoofden op het schavot verloren.

Scheepstrijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 7den dezer, de Nederlandsche ~~Rege-
ring~~
volger, Kapl. J. M. THOMAS, van Coronie, heb-
bende 2 dagen reis: Passagiers: de Heeten JOHN
WILKENS, Echtgenoot en vier Kinderen, MARTINUS
van SNIJDER, Schepers des Slaven.

MITCHELL:

Den 20sten Maart, het Schip *Dina Maria*, Kapt. A. AHLERS Jzn., naar Amsterdam; lading: 271 vaten Suiker, 6 balen lieele Koffij, 38 balen schoons en 2 dito wilde Katoen; Passagiers: de Heer Mr. J. F. J. BRUNINGS en de minderjarige G. M. DE RIDDER.

Den 30sten, het Schip *Amphitrite*, Kap. A. C. Kruel, naar Rotterdam; lading: 112 vaten Suiker, 11 balen schoone- en 3 dito ruile Katoen.

Den 2den dezer, de Noord-Ametik. Briik *Cadet*,
Kapt. E. BABSON, naar Boston, lading: 242 vaten
Malassie.

Den 4den, het Schip *Catherine*, Kaplt. K. M.
HILLERS, naar Amsterdam; lading: 460 vaten
Suiker, 20 balen heele Koffij en 22 balen schoone-
Katoen.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM

Het Nederlandsch Kofschip Catharina, Kap. H. H. Bakker. — Adres bij Leijner en Scheffer.
Het meermalend Kofschip, de Wilhelmina Frederica, Kap. J. H. Borteman. — Adres bij Degehard en Kramer. — Sluit 12 April o. k.

Gedrukt by de Erven J. BRINK.